

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. Кюстендил, 24.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Андрей Н. Радев

при участието на секретаря Цветанка В. Александрова
като разгледа докладваното от Андрей Н. Радев Гражданско дело № 20221520101537 по описа за 2022 година

Т. Й. Б., ЕГН: *****, действаща в качеството си на майка и законен представител на малолетния си син Г. М. А., ЕГН: *****, от гр. К., ж.к. „Г.“, бл. ***, ет. *, ап. *, чрез пълномощника адв. Б. К., САК, адрес за призоваване: гр. С., ж.к. „Мл. *“, бл. ***, вх. *, ап. **, е предявил против ЗД „БУЛ ИНС“ АД, с адрес: гр. С., бул. „Дж. Б.“ № ** иск да бъде осъдено ответното дружество да заплати на ищеца обезщетение в размер на 10000 лв., частичен иск от 40000 лв., за причинението му неимуществени вреди, изразяващи се в търпени болки и страдания вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, реализирано на 23.03.2022г., около 17:40 часа в гр. К., ж.к. „Г.“, пред блок ***, на кръстовището на ул. „К.“ и ул. „С.“, когато водачът в. н. С., управляващ л.а. „Т. Р. *“ с рег. № В****НХ, нарушава правилата за движение по пътищата и блъска пешеходеца Г. М. А., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.03.2022г. – датата на която изтича срокът по чл. 429, ал.3 от КЗ, вр. с чл. 430, ал.1 от КЗ до окончателното изплащане на сумата.

Претендират се сторените съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК, ответникът е депозирал писмен отговор. Сочил на допустимост, но неоснователност на заявената претенция. Оспорвал я по основание и размер, прави възражение за съпричиняване, както и такова за прекомерност на търсеното обезщетение. Прави доказателствени искания

КРС, след като обсъди при усл. на чл. 235, ал. 2 и 3 ГПК събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Видно от Удостоверение за раждане № 94459/19.08.2010 год./л.8/, изд. от Община К. на основание акт за раждане № 302 от същата дата е това, че ищецът е роден на 16.08.2010 год. и Т. Й. Б. е негова майка. На 23.03.2022 г., след 16,30 часа ищецът е неговият брат-свидетелят в. М. А. СЕ ПРИБИРАЛИ ОТ учелните занимания в училището, намиращо се в с.Тр., К. област, като до гр.К. пътували с автобус до гарата, а от там наели таксиметров автомобил да ги закара до дома им в гр.К., кв. "Г." Ищецът и брат му се возели на мястото на пътниците зад шофьора, като свидетелят бил от лявата страна зад мястото на шофьора, а ищецът от дясната. Пътувайки по ул. "К." автомобила спрял в края на улицата при знак Б2 "Спри! пропусни движещите се по пътя с предимство" срещу жилищен блок 154, при което свидетелят излязъл рязко през задна лява врата, а ищеца през задна дясна, затичал се в южна посока към блока, в който живеели.

В този момент свидетелят в. н. С. управлявал лек автомобил марка „Т. Р. *“ с рег. № В****НХ, собственост на Д. И. В., ЕГН ***** За автомобила имало сключена застраховка „Гражданска отговорност“, видно от застрахователна полица № BG/02/121002016590 /л.47/ със срок на действие от 20.07.2021 год. до 19.07.2022 год. Свидателят С. пътувал в посока от ул. "А. С." към кръстовището, образувано от пресичането на улиците „С.“ и „К.“. От писмо изх. № 11-03-585/16.03.2023 год./л.76/ от Кмета на Об. К. се установява, че по ул. "С." в посока от ул. "А. С." към ул. "Пр." са били поставени пътни знаци А19, А13, Б27, Д24 и Б3. Свидателят възприел слизащите от таксиметровия автомобил деца, въпреки което управлението от свидетелят автомобил преминал с предна дясна гума на през стъпалата на ляв крак на ищеца и веднага спрял. Свидателят в. А. извикал майка си и ищецът бил откаран за медицинска помощ в МБАЛ "Д-р Н. Васил" АД. На място

пристигнали полицейски служители от службите за контрол на автомобилният транспорт, които изготвили на следващият ден Констативен протокол за ПТП с пострадали лица /л.7/, в който отразили констатацията си за случилото се, както и тази че в автомобила е пътувала като пътник и лицето В. Г. Кр.-учител, придружаващ децата. Мястото на ПТП било посетено и от разследващ полицаи при РУМВР-К., който също изготвил протокол за оглед/л.56/, отразяващ местоположението на МПС и участниците в ПТП. Образуваното по случая досъдебно производство № 185/22 год. по описа на РУМВР-Кюстендил, водено против свидетелят в. С. за престъпление по чл.343, ал.1, б. "б" във вр. с чл.342, ал.1 НК, видно от писма изх. № 277000-14108/10.10.2023 год./л.137/, постановление от 30.10.2023 год. на Районна прокуратура-Кюстендил за прекратяване на досъдебно производство № 185/2022 г. по описа на РУМВР-Кюстендил/л.146-148/ и писмо изх. № 1070/13.12.2023 год. от РП-Кюстендил до съда, било прекратено.

Според експ.з-ния вх. № № 4469/05.05.2023 год./л.82-87/, изп.от в.л. инж.З. Н. А. и № 6130/19.06.2023 год./л.98-102/, изп.от в.л.инж.Н. В., свидетелят в. н. С. при управлението на лек автомобил марка „Тойота Рав 4“ с рег. № В****НХ, технически е нямал възможност да предодврати настъпването на ПТП. В устно допълнената част на експ.з-ние на инж.В. същият пояснява, че свидетелят С. е имал възможността да възприеме пострадалия от разстояние от 10 метра, при което ако е реагирал като опасност удара би бил предодвратим, но горният е реагирал е от разстояние 4,7 м., при което удара е бил неизбежен.

В лечебното заведение на ищеца била оказана специализирана медицинска помощ, след като се установило че има фрактура на лява фибула в дисталния край и била осъществена репозиция. счупвания на други части на подбедрицата, като за лечението била изготвена епикриза/л.13/. Вещото лице д-р Д. С. в експ.заклучение вх. № 1712/20.02.2023 год./л.61-62/ заключава, че ищецът е получил фрактура на лява фибула, което му е причинило болки и нарушаване функцията на крака, като оздравителният процес е продължил около 3 месеца, като получените травматични увреди са резултат най-вероятно на ПТП. От показанията на свидетелите Н. в.ева и в. М. А., се установява това че ищецът търпял силни болки, не можел да се обслужва лично за хигиената си, като тези грижи били поети изцяло от майка му, не е можел да се движи свободно и това продължило около 3 месеца. След

случилото се ищецът станал и затворен,неконтактен,плашел се от автомобили и мястото, където станало ПТП.

Ответното ТД отказало на законният представител на ищеца/л.10/ да удовлетвори молбата за изплащане на неимуществени вреди.

Горната фактическа обстановка се установява и доказва от цитираните доказателства. Съобразявайки установеното съдът намира от правна страна следното:

По силата на чл. 429, ал. 1 от Кодекс за застраховането с договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, а съгласно чл. 432, ал. 1 от КЗ увредения, спрямо който застрахованият е отговорен,има право да иска обезщетението пряко от застрахователя. За да се породи това право следва да бъдат изпълнени изискванията на нормата на чл. 380 от КЗ-отправена писмена претенция до застрахователя по риска "ГО" и изтичане на срока за окончателно произнасяне от страна на застрахователя, тримесечен съгласно чл. 496, ал. 1 от КЗ,считано от предявяване на претенцията пред застрахователя ,или отказ от изплащане на обезщетение.

В настоящото производство между страните не се спори,че от ищеца е била заявена писмена претенция пред застрахователя – ответник и същият се е произнесаъл отрицателно по нея, поради което настоящият съдебен състав намира предявеният иск за допустим.

Релевантните факти по отношение на предявения иск са установяване на договорно правоотношение по договор за застраховка, покриващ риска «Гражданска отговорност», сключен между деликвента и ответното дружество, противоправно деяние на деликвента, от което са настъпили вредни последици, които са в причинно-следствена връзка с деянието, техният вид. Същите, съобразно правилата за разпределяне на доказателствената тежест, подлежат на установяване от ищеца. В тежест на ответника е да обори законоустановената презумпция за виновност, залегнала в нормата на чл. 45, ал. 2 от ЗЗД.

По делото няма спор по обстоятелството, че ответникът – застраховател е бил в застрахователно правоотношение, покриващо риска «гражданска отговорност» с деликвент-свидетелят в. С..

Страните не са формирали спор и относно факта на осъществяване на ПТП-то и неговите участници.

Спорният момент по делото е вината като субективен елемент от фактическия състав на деянието от страна на извършителя. Ищецът заявява твърдения, че деянието е осъществено виновно от водача на лекия автомобил. Ответникът е противопоставил възражение за липса на противоправно деяние, което изключва виновното поведение от страна на водача на МПС. За установяване на механизма на ПТП, от който като пряка последица би се обосновал извод относно виновното респ. невиновно поведение на водача на лекия автомобил страните в настоящото производство са ангажирали писмени и гласни доказателства, които следва да се обсъдят в тяхната съвкупност. Това е така, защото макар и като официални свидетелстващи документи, ползващи се с обвързваща съда доказателствена сила неоспорените протокол за ПТП и постановление за прекратяване на наказателно производство не освобождават настоящият съдебен състав от задължение да непосредствено да събере доказателства с участието на страните в процеса като изследва механизма на ПТП, а и с оглед на обстоятелството, че постановлението за прекратяване на наказателно производство не попада в приложното поле на чл. 300 от ГПК. По делото са изслушани две автотехнически експертизи. Двете вещи лица, участвали в изготвянето на заключенията мотивират различен извод досежно скоростта на движение на лекия автомобил, която е била според в.л.А. по-ниска от 40 км/час, а според инж.В.- 21 км/час, с опасна зона за спиране, при която удара е бил технически непредотвратим от страна на водача на лекия автомобил, като за неговата техническа предотвратимост, скоростта на движение е следвало да бъде под 20 км/ч. , или според инж.В. в устно допълнената част на заключението му, ако св.С., реагирайки на време чрез намаляване на скоростта, когато е видял пострадалият на разстояние от 10 м., би избегнал удара. Не е спорно, че ПТП-то е осъществено в населено място, предвид което и с оглед нормата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП допустимата скорост на движение е 50 км/ч. С оглед експертните заключения на вещите лица водачът на лекия автомобил се е

движил със значително по-ниска скорост от предвидената в закона. Няма данни и доказателства, съответно и твърдения, че ПТП-то е осъществено в "жилищна зона" по смисъла на дефинитивната норма на чл. 61 от ЗДвП, предвид липсата на обозначение за такава, съгласно цитираната разпоредба, за да се преценят особените изисквания за движение в такава зона, посочени в чл. 62 от ЗДвП. Съдът отбелязва, че за преценка противоправността на деянието, ЗДвП прави разграничение между понятията "допустима скорост" и "скорост, съобразена с пътните условия". Съгласно разясненията, дадени с т. 1 от ТР 28/1984 г. по нак. дело 10/84 г. на ОСНК на ВС задължение за водачите е да се движат със скорост, съобразена с атмосферните условия, релефа на местността, състоянието на пътя, характера и интензивността на движението, маркировката, състояние на водача и други обстоятелства, които имат значение за безопасността на движението. Величината на скоростта трябва да бъде в зависимост от отрицателното влияние на тези фактори. В конкретната хипотеза не е спорно по делото, че ПТП-то е осъществено в населено място, през светла част на денонощието, добра видимост, суха асфалтова настилка, сухо време, път без неравности, но и наличието на пътен знак, задължаващ водача на автомобила да повиши вниманието си. Настоящият съдебен състав при съблюдаване наличните данни по делото намира, че водачът на лекия автомобил се е движил със скорост по-ниска от допустимата, при ненатоварен пътен трафик, благоприятни атмосферни и пътни условия, но при пътен знак, задължаващ го да повиши вниманието си, поради възможност от пресичане на улицата на деца, т.е. скоростта му е била несъобразена с пътните условия. Следва да се отбележи, че св.в. С. не е съобразил поведението си с изискуемото се от Закона за движение по пътищата като е нарушил правилата за движение по пътищата, на първо място конкретно чл. 5, ал.2, т.1 от ЗДвП: Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и водачите на двуколесни пътни превозни средства; чл. 6, т.1 от ЗДвП: Участниците в движението съобразяват своето поведение с пътните знаци. Както бе отбелязано в посоката на движение на автомобила, управляван от св.С. е имало поставен пътен знак А19, а съгласно чл. 32, ал.1 от Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализацията на пътищата с пътни знаци: Пътен знак А19 "Деца" се използва за сигнализиране на пътен участък, разположен в близост до училище, детско заведение, площадка за игра, детски лагер и др., в

който е възможна внезапна поява на деца върху платното за движение. При това положение св.в. С. е бил длъжен да съобрази,но не е сторил това, задължението си по чл. 20, ал.2 от ЗДвП: Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с ... характера и интензивността на движението с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.Свидетелят в. С. е приближавал място,където на пътя или в близост до него се намират,или е имало вероятност да се намират деца,участъка е бил обозначен с предупредителен знак А19,възприел е слизащите от таксиметровият автомобил деца,но не е съобразил и спазил нормата на чл. 117 от ЗДвП,съгласно която : При приближаване към място, където на пътя или в близост до него се намират деца, водачът на пътно превозно средство е длъжен да намали скоростта, а при необходимост – и да спре, поради което по непредпазливост е причинил на ищеца установените от вещото лице д-р Д. Ст. травматични увреждания,представляващи на практика средна телесна повреда,което е довело до трайно затрудняване на движението на ляв долен крайник за срок от 3-три месеца. Ако с оглед конкретната пътна обстановка нищо не е предполагало към предвидимост на поведението на другия участник, то няма нарушаване разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП / в този смисъл е и решение 185 от 15.07.2013 г. по гр. д. 889/2012 г., IV Г. О. на ВКС, в същия смисъл са и указанията, дадени в т. 5 от ТР 28/84 г. на ОСНК на ВС/,но случаят не е такъв с оглед изложеното по-горе. Самият свидетел и водач на МПС в. С. сочи,че е видял спиращото такси и слизащите деца.Обстоятелството,че и пострадалият и брат му са опитали да пресекат улицата бягайки не е извиняващо обстоятелство за водача на МПС,още повече като се вземе в предвид и това,че пострадалият,практически е пресичал пешеходна пътека по дефиницията на § 1,т.53 от ПР на ЗДвП,което е следвало да бъде съобразено от св.С.,с оглед на което възражението на ответника за съпричиняване от пострадалия на вредоносният резултат е неоснователно. Безспорно се установи,че ищецът като пътник в лек таксиметров автомобил е излязъл от него от дясна врата,намираща се до тротоара.При това положение същият не е нарушил правилото на чл.95,ал.2 ЗДвижение по пътищата и не е допринесъл за настъпването на вредоносният

резултат. Досежно виновното поведение на делинквента е налице установена от законодателя оборима презумпция за наличие, която в случая не бе оборена с допустимите в процеса доказателствени средства.

За да прецени размерът на следващото се обезщетение с оглед на чл. 52 от ЗЗД съдът взе предвид медицинската документация за проведено лечение на ищеца, експертното заключение на в.л.д-р Д. С., както и свидетелските показания, продължителността на търпените болки и страдания, това че в определен тримесечен период ищеца е търпял болки и страдания, като е бил ограничен в движението и придвижването си, като освен това е претърпял и продължава да търпи психическо разстройство от случилото се, настоящият състав намира, че справедливо обезщетение е сумата от 5000,00-пет хиляди лева, за която ще се уважи, а за разликата ще се отхвърли. Върху обезщетението ще се присъди и законна лихва, считано от 27.04.2022 год., на която дата ищеца е предявил пред ответника застрахователната си претенция, обстоятелство за което се представиха доказателства и по което страните не спорят. При уважаване на иск за обезщетение за вреди от деликт законната лихва върху главницата се дължи без да има отправена покана от датата на деликта, ако е поискана от ищеца /чл. 84, ал. 3 ЗЗД/. Съдът като съобрази решение № 128 от 04.02.2020 г., по т. д. № 2466/2018 г. на ВКС, I т. о., което настоящият съдебен състав споделя, счита че в настоящият казус законна лихва за забава се дължи именно от горната дата.

По разноските

Ищецът е освободен от заплащането на държавни такси и разноски, поради което с оглед степента на уважаване на исковата претенция съдът ще възложи в тежест на ответното ТД ищеца бе освободен от плащането на държавни такси и разноски като от бюджета на съда за възнаграждения на вещи лица е заплатена сумата от 1140,00 лв. Следващата се държавна такса върху уважената част от исковата претенция е сумата от 200,00 лв., или общо разноски от 1340,00 лв., от които ответникът следва да заплати 670,00 лв., половината, за каквата част е уважена исковата претенция.

На процесуалният представител на ищеца ответното ТД следва да заплати възнаграждение, определено по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закон за адвокатурата във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 год. на Висши адвокатски свет за

минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 800,00-осемстотин лева.

Водим от горното и на осн.чл. 432,ал.1 КЗ и чл.86,ал.1 ЗЗД,съдът,

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482,адрес: гр. С., бул. „Дж. Б.“ № **, **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. М. А., ЕГН: *****, от гр. Кюстендил, ж.к. „Г.“, бл. ***, ет. *, ап. *,сумата от 5000,00-пет хиляди лева,представляващи обезщетение за причинението му неимуществени вреди, изразяващи се в търпени болки и страдания в следствие на получените телесни увреждания при ПТП, реализирано на 23.03.2022 г., около 17:40 часа в гр. К., ж.к. „Г.“, пред блок ***, на кръстовището на ул. „К.“ и ул. „С.“, когато водачът в. н. С., управляващ л.а. „Тойота Рав 4“ с рег. № В****НХ, нарушава правилата за движение по пътищата и блъска пешеходеца Г. М. А., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 27.04.2022 год.до окончателното изплащане на сумата,**КАТО ЗА сумата от 5000,00-пет хиляди лева, представляваща разликата до пълният размер на иска като частичен за сумата от 10000,00/десет хиляди/ лева и за общ размер на 40000/четиредесет хиляди лева/,както и за присъждане на законна лихва за забава върху присъденият размер на обезщетение,считано от 30.03.2022 год.ОТХВЪРЛЯ ИСКОВЕТЕ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ.**

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, адрес: гр. С., бул. „Дж. Б.“ № **, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметките на Районен съд Кюстендил сумата от 670,00 /шестотин и седемдесет/ лева,представляваща разноски по делото-дължимата държавна такса и платените от бюджета на съда възнаграждения на вещи лица,съобразно уважената част от исковата претенция,както и още пет лева,представляваща държавна такса за издаване на изпълнителен ист, в случай че в 7-дневен срок от влизане в сила на решението ответното ТД не плати добворолно горните.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, адрес: гр. С., бул. „Дж. Б.“ № **, **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат Б. К. от Софийска Адвокатска

Колегия, адрес- С., ж.к. „Мл. *“, бл. ****, вх. *, ап. **, сумата от 800,00 /осемстотин/лева, представляваща възнаграждение за осъщественото от последния процесуално представителство на ищеца по делото при усл.на чл.38, ал.1, т.2 от Закон за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд Кюстендил в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на преписи.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____